

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἑσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἑτησίᾳ δρ. 25—	Ἑτησίᾳ Φράγκα 25.—
Ἑξαμηνίως 14,—	Ἑξαμηνίως 14,—
Τριμηνίως 7,50	Τριμηνίως 7,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἀτηρία) δολλάρια 4.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879	
ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΤΥΝΤΗΣ	
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ	
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.	
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Ὁδὸς Εὐρυκίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολαίου	

Μερίδος Β'. — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Νοεμβρίου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 49

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ [Μυθιστόρημά ὑπὸ Jules Chancel.] ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)
Ὁ ἀστυνομικὸς πετάχτηκε μακριὰ καὶ ὀρμητικὸς ὁ χεῖμαρρος τοῦ πλήθους περιζῶσε ἀπειλητικὰ τὸ δολοφόνον.

Χίλια χέρια ἀπλώθηκαν ἀπάνω στὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ βρόδολο.

Ξεσχισμένον, κομματισμένον, πατημένον, ὁ δολοφόνος ἔπεσε, μὲ τὸ πρόσωπον ματωμένον, μὲ τὰ ροῦχα κουρελιασμένα.

Γιὰ μιὰ στιγμή χάθηκε. Τὸ λυσσασμένον πλήθος ὤρμησε, πατώντας πάνω στὸ σῶμα τοῦ με ἀπαίσιες κραυγές.

Τῇ στιγμῇ αὐτῇ, ὁ Λωρὰν καὶ ὁ Ρουκέν, ποὺ ἀπὸ μακριὰ εἶχαν παρακολουθήσει αὐτὲς τίς σκηνές, δὲν κρατήθηκαν πιά. Χόθηκαν μέσα στὸ πλήθος γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς συναδέλφους των.

Ὁ βασιλευκτόνος κατακυλοῦσε ἀπὸ πέσιμο σὲ πέσιμο ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ πλήθους, ποὺ αἰσθανόνταν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν κρεμάσῃ χωρὶς ἄλλη διαδικασίαν ὅτι ἕνα κοντινὸ δένδρον, ὅταν ὁ Λωρὰν, ὑπὸ κούροντας μόνον στὴ δύναμιν καὶ τὴν τόλμην του, ὤρμησε ἀνάμεσ' αὐτοῦ καὶ τοῦ πλήθους.

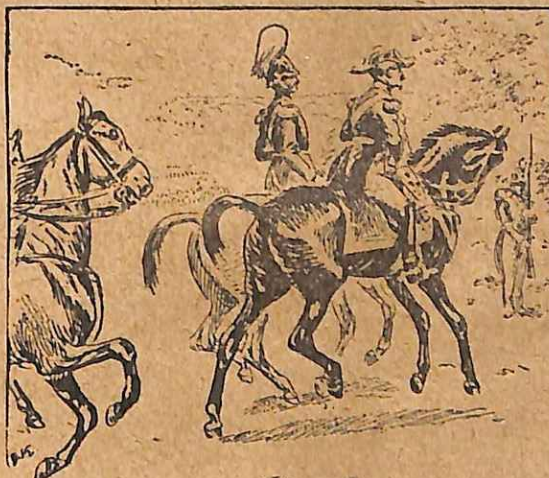
Ἦθελε νὰ σώσῃ τὸν κακοῦργον ἀπ' τὴν ἐκδίκησιν τοῦ λαοῦ καὶ νὰ τὸν οδηγήσῃ ζωντανὸν στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας, καθὼς χρωστᾶ νὰ κἀνῃ κάθε καλὸς ἀστυνομικός.

Μ' ὅλην του ὁμῶς τὴν καλὴ θέλησιν, ὁ Λωρὰν δὲν θὰ κατόρθωνε τίποτα, ἂν δὲν ἔτρεχε νὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ σύντροφός του ὁ Ρουκέν, ποὺ, ἐντωμεταξὺ, εἶχε ἀνακαλύψει κάμποσους μυστικὸς ἀστυνομικοὺς μέσα στὸ πλήθος καὶ τοὺς φώναζε μαζί του.

Ἐνα τέταρτον τῆς ὥρας ἔγεινε ἀληθινὴ μάχη τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ ἤθελαν νὰ πᾶνε τὸ δολοφόνον

στὴν ἀστυνομίαν, μὲ τὸν πλήθος, ποὺ ἐπέμενε νὰ τὸν κρεμάσῃ. Μάχη πεισματικὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δυστυχισμένος Πολωνὸς ἄλλοτε θρῖσκετάν στα χέρια τοῦ κόσμου καὶ ἄλλοτε στα χέρια τῶν χωροφυλάκων, ποὺ καὶ αὐτοὶ δὲν ἔπαθον λιγώτερον.

Ἀκόμα καὶ ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ κα-

«Σὰν σὲ ὄνειρον, εἶδε νὰ περνᾷ... (Σελ. 378, στ. γ')

τόρθωναν νὰ πάρουν ὀριστικὰ τὸ δολοφόνον, χρειάστηκε νὰ παραταχθῇ στρατός στὶς δυὸ ἄκρες τοῦ δάσους τῆς Μουλωνίης, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πλή-

«Τὸ ἔλεγο, πρὶν πέσῃ, τινάχτηκε... (Σελ. 378, στ. γ')

θος, ποὺ ἦταν πάντα ἑτοιμὸς νὰ ὀρμήσῃ.

Τὸ βράδυ, στὶς ἑξῆς, ὁ Λωρὰν καὶ ὁ Ρουκέν, κατασκοπισμένοι, κουρελιασμένοι, ξαγριεμένοι, συγκινημένοι καὶ κατάκοποι, κτυποῦσαν στὴν πόρταν τοῦ γραφείου τοῦ κ. Κλώντ.

—Μπα! μπα! ἔκαμε ὁ ἀστυνόμος καθὼς τοὺς εἶδε. Τί συνέβη;

—Κόρις ἀστυνόμει! ἀπάντησε ὁ Λωρὰν, σὰς φέρνομεν ἕνα δολοφόνον ποὺ πυροδόλησε τὸν αὐτοκράτορα.

—Διάβολε! τινάχτηκε ὁ κ. Κλώντ, ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ γέλο... Καὶ τὸν πιάσατε σεις;

—Ναί! ἀπάντησαν καμαρώνοντας οἱ δυὸ ἀστυνομικοί. Μὰ τὸν πιάσαμε χάριτ' στὸ παιδί, ποὺ μᾶς εἶχατε πει νὰ παρακολουθήσουμε.

Ὁ κ. Κλώντ χαμογέλασε:

—Δὲν σὰς ἔβλεπα ἐγώ, εἶπε, πὼς ἀπ' αὐτὸ τὸ κονήρι θάβγαίνε καλὸ ψάρεμμα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὸ «μυστικὸν γραφεῖον»

Στὴ γωνίαν τοῦ δυτικοῦ περιπτέρου τοῦ Κεραμεικοῦ, ὕψωνόταν ἕνας πυργίσκος, ὅπου ἔβγαζε μιὰ μικρὴ κρυφὴ πόρτα.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρταν οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ αὐτοκράτορος ἐμπαιναν στὸ «μυστικὸν γραφεῖον».

Ὁνόμαζαν ἔτσι τὸ γραφεῖον τῶν ὑπαλλήλων ἐκείνων, ποὺ ἦταν ἐπιφορτισμένοι νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ νὰ προλαβαίνουν τίς συνωμοσίας καὶ νὰ ἀνακαλύπτουν τίς μυστικὰς πολιτικὰς ἐταιρίες.

Σ' ἕναν ἀπ' τοὺς τοίχους τοῦ γραφείου, ὀρθήκε ἕνα μικρὸ ἀνοιγμα, ἀπ' ὅπου ὁ αὐτοκράτωρ μποροῦσε νὰ ἐξετάξῃ κρυφὰ καὶ προσεκτικὰ τοὺς διαφόρους κατασκόπους.

Τὸ ρολόι τοῦ γραφείου κτυποῦσε ἐννέα, ὅταν ὁ Φρέδος, πιστὸς στὴν ὑπόσχεσιν ποὺ εἶχε δώσει στὸν κ. Κλώντ, ἔφτασε μπρὸς τὴν κρυφὴν πόρταν.

Τι είχε απογίνει από χτές;
Θά το διηγηθούμε με δυο λόγια:
«Ο Φρέδος είχε παρακολουθήσει μ' ενδιαφέρον ποδ εὐκολα τὸ μαντεύει κανείς, τὴν πάλη τῶν αστυνομικῶν μετὰ τὸ πλῆθος. Ὑστερα, ἀπαλλαγμένος καὶ ἀπ' τοὺς ἀκολουθούσους τοῦ Λωρὰν καὶ Ρουκέν, εἶχε γυρίσει ἡσυχὰ στὸ Παρίσι.

Κανείς δὲν ἔδινε τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στὸ παιδί αὐτό, ποὺ ἄκουγε μετὰ ἀπληστία τίς συζητήσεις γιὰ τὸ θλιβερό ἐπεισόδιο, καὶ κανείς δὲν ὑποψιάζονταν, πὼς τὸ παιδί αὐτό εἶχε παίξει τόσο σπουδαῖο μέρος σ' αὐτὴ τὴν ἀπόπειρα.

«Ο Φρέδος, χαρούμενος ποὺ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ τοῦ αὐτοκράτορος, πῆγε ἀμέσως στὴ μητέρα του.

«Ἡ δουλοχισμένη γυναίκα ἦταν πάντα στὴν ἴδια κατάσταση.

Φαινόταν πὼς κοιμάται κι' ἦταν τόσο ἀδύνατη, ὥστε τὸ παιδί δὲν ἐσκέφθηκε νὰ τῆς διηγηθῇ τίς περιπέτειές του.

«Ἐπεσε στὸ ἄσπρο κρεβάτι του, ποὺ τώρα εἶχε γίνει πολὺ μικρὸ γι' αὐτὸν καὶ κοιμήθηκε λίγο.

«Ανησυχῶσε γιὰ τὴν κατάστασιν τῆς μητέρας του καὶ κάθε τόσο σηκώνονταν νὰ τὴν ἰδῇ. Ὑστερα δὲν ἔπαυε νὰ συλλογίζεται τὴν ἐπίσκεψιν, ποὺ θὰ ἔκανε αὐτὸν στὸν κ. Κλώντ.

«Σ' ἕνα τραπέζι, πλάι στὸ κρεβάτι του, εἶχε ἀφήσει τὸ πορτοφόλι, ποὺ χρωστοῦσε νὰ δώσῃ στὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας, καὶ στὸ τρεμουλιαστὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ προσάβησε νὰ διαβάσῃ τὰ χαρτιά ποὺ εἶχε μέσα.

«Ἐκτός ἀπ' τὸ γράμμα τοῦ καρμπονάρου, ποὺ τὸν εἶχε κάμει νὰ τρέξῃ νὰ προλάβῃ τὴν ἀπόπειρα καὶ τὸ εἶχε δώσει στὸν ὑπάσπιστή, ἦταν κι' ἄλλα δοκουμένα μέσα στὸ πορτοφόλι, μὰ τὸ παιδί λίγα καταλάβαινε.

«Αὐτά, συλλογιζόμενος, δὲ μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα... Ὁ κ. Κλώντ ξέρει τί θὰ κάμει... Ὅπως νᾶναι, ὅταν τοῦ διηγηθῶ τί ἔκανα σήμερα τ' ἀπόγευμα, θὰ με συγχαρῇ καὶ δὲ θὰ τὸ μετανοιώσει ποὺ μ' ἄφησ' ἐλεύθερο.

Καὶ μετὰ τὸ κεφάλι γεμάτο ἀπ' αὐτὲς τίς σκέψεις, σηκώθηκε τὰ χαράματα.

«Ἡ γειτόνισσα ποὺ φρόντιζε τὴν κυρὰ Δουρμπάν, ἦρθε. Ὁ Φρέδος τῆς ἐμπιστεύθηκε τὴ μητέρα του καὶ τῆς εἶπε πὼς εἶχε μιὰ σπουδαία δουλειὰ νὰ κάμῃ, ἀλλὰ θὰ γύριζε γρήγορα καὶ ἴσως θ' ἄφηνε εὐχάριστα νέα.

«Ἡ γειτόνισσα σήκωσε τοὺς ὤμους. Εἶχε μάθει τίς περιπέτειες τοῦ Φρέδου ποὺ τὸν δόξησαν στὴ φυλακὴ καί, μολονότι τὸν εἶχαν ἀφίσει ἐλεύθερο, δουλοχιστὸς πάντα σ' αὐτὸ τὸ παιδί.

«Ὁ Φρέδος, σφίγγοντας τὴν τσέπη τὸ πολύτιμο πορτοφόλι καὶ περήφανος

γιὰ τὸ χθесινό του κατόρθωμα, πῆγε στὸ μέρος ποὺ τοῦ εἶχε ὀρίσει ὁ κ. Κλώντ, στὸν Κεραμεικὸ.

«Ὅταν λοιπὸν τὸ ρολόι κτυποῦσε ἐννεα, τὸν εἶδαμε νὰ κτυπᾷ κι' αὐτὸς στὸ «μυστικὸ γραφεῖο».

«Στὸ κεφαλόσκαλο τὸν σταματήσ' ἕνας χωροφύλακας.

—Τί γυρεύεις ἐδῶ, παιδί μου;

—Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν κ. Κλώντ.

—Μπα! ἔκαμε ὁ χωροφύλακας, ξαφνισμένος ποὺ ἔβλεπε ἕνα παιδί νὰ τριγυρίζῃ στοὺς διαδρόμους τοῦ «μυστικοῦ γραφείου». Καὶ τί τὸν θέλεις ἐσὺ τὸν κ. Κλώντ;

—Αὐτὸ δὲν εἶναι δική σας δουλειά! ἀπάντησε ξερὰ - ξερὰ ὁ Φρέδος. Ὑπολάστε νὰ ἡ κάρτα του. Πηγαίνετε τὴν στὸ γραφεῖο του. Μὲ περιμένει.

«Ὁ ἀστυνομικὸς ἄρχισε νὰ θυμώνῃ μετὰ τὸ ἀπότομο ὕψος, ποὺ τοῦ μιλοῦσε τὸ παιδί. Μὰ βλέποντας τὴν κάρτα τοῦ ἀρχηγοῦ του, ὑποκλίθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

—Καλά, περιμένετε δῶ... Πηγαίνω στὸν κ. ἀρχηγὸ νὰ δώσω τὴν κάρτα.

Καὶ ἔρχετο μουρμουρίζοντας. Στὴν πόρτα ἀπάντησ' ἕνα συνάδελφό του καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ - σιγὰ, δείχνοντάς του τὸ Φρέδο:

—Κοίταξε αὐτὸ τὸ παιδάκι, σύντροφε! Νὰ τί ὅποια μὲν δέχεται τώρα ὁ ἀρχηγός. Ἐχει κάρτα τοῦ κ. Κλώντ αὐτὸ τὸ παιδί!

—Καὶ τί τὸ περίεργο; ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Τὰ παιδιὰ καμμιά φορὰ φέρνουν πολὺτιμες πληροφορίες. Δὲν ἄκουσες πὼς χτές ἕνα παιδί εἰδοποίησε τὸν κ. Ραιμπώ ποὺ κατόρθωσε ἔτσι νὰ γλυτώσῃ τὸν αὐτοκράτορα;

—Γιὰ στάσου! καλὰ λέξι!... ἔκαμε ὁ πρῶτος. Μπορεῖ αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ παιδί, ποὺ εἰδοποίησε τὸν κ. Ραιμπώ.

—Μπορεῖ βέβαια!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκ' ἕνα κουδούνισμα καὶ παρουσιάστηκ' ἕνας κλητῆρας μετὰ τὴν κάρτα στὸ χέρι.

—Περᾶστε, εἶπε στὸ Φρέδο. Ὁ ἀρχηγὸς σὰς περιμένει.

«Ὁ Φρέδος ἀκολούθησε τὸν κλητῆρα, κι' ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ κάμποσες σάλες, ὅπου ἔγραφαν διάφοροι ὑπάλληλοι, ἔφτασε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κλώντ.

Μὰ αὐτὸς δὲν ἦταν μόνος στὸ γραφεῖο του.

«Ἐνας χλωμὸς ἄνθρωπος μετὰ μούσι, ποὺ ὁ Φρέδος δὲν τὸν παρατήρησε ἀμέσως, ἦταν καθισμένος, ἀμίλητος κι' ἀσάλευτος, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ καναπέ.

Τὸ παιδί κοίταξε μόνον τὸν κ. Κλώντ, ποὺ τὸ γελαστὸ ὕψος του τοῦ φάνηκε καλὸς οἰωνός.

—Κόρις Κλώντ, τοῦ εἶπε μόλις μπήκε, βλέπετε πὼς εἰμαι ἀκριβής. Καθὼς σὰς τὸ ὑποσχέθηκα χτές,

σὰς φέρνω τὸ πορτοφόλι ποὺ μοῦ ζήτησατε.

Καὶ τὴν ἴδιαν στιγμὴ ἄφησ' στὸ γραφεῖο τὸ πορτοφόλι.

«Ὁ ἀστυνομικὸς τὸ πῆρε, τὸ ἀνοίξε καὶ διάβασε βασικὰ τὰ χαρτιά ποὺ ἦταν μέσα.

Καθὼς διάβαζε ἕνα-ἕνα, τῷ δινε ὕστερα μετὰ σεβασμὸ στὸν ἄνθρωπο, ποὺ καθόταν ἀμίλητος στὸν καναπέ.

«Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Φρέδος κοίταξε προσεχτικώτερα τὸν ἄγνωστο, ποὺ ὁ κ. Κλώντ τοῦ ἔδινε τὰ χαρτιά καί, ξαφνικά, τὸν ἐγνώρισε.

«—Μὰ, βέβαια, συλλογίστηκε... αὐτὸς εἶναι!... Ὁ αὐτοκράτορ!..»

Τὸ παιδί εἶχε ἰδῇ τὸν αὐτοκράτορα μόνον μ' ἐπίσημη τολή καὶ μετὰ στρατιωτικὰ, τὸ περιφημο ἔκεινο βράδυ στὴν Κομπιέν. Γι' αὐτὸ δυσκολεύθηκε νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ ἀσθενικὸς ἐκείνος ἄνθρωπος μετὰ τὸ ἀπλὸ σακκάκι ἦταν ὁ ἄρχων τῆς Γαλλίας.

Στὴν ἀρχὴ φοβήθηκε.

Τὸν ἀκολουθοῦσε πάντα ἡ τύψη τῆς περιφημῆς καστρένιας. Ἐσώχασε ὅμως μόλις συλλογίστηκε τὴ χτεσινὴ ἀπόπειρα καὶ περίμενε, μόλις θὰ τελείωνε τὸ διάβασμα, νὰ τοῦ μιλήσουν.

«Αφοῦ εἶπε μετὰ τὸν ἀστυνόμο μερικὲς συντομες καὶ ἀκατάληπτες λέξεις, ποὺ ἔδειχναν πὼς εἶχε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ χαρτιά ἐκείνα, ὁ Ναπολέων Γ' γύρισε στὸ Φρέδο, σκύλωσε ἀπάνω του τὰ μάτια του, ποὺ ἦταν μισοσκαπασμένα ἀπ' τὰ βάρειά του βλέφαρα, καὶ ρώτησε:

—Ὅστε αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί, ποὺ εἰδοποίησε τὸν Ραιμπώ;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ κ. Κλώντ ξεφυλλίζοντας κἀντισημειώσεις. Οἱ ἀναφορὲς τῶν ὑπαλλήλων μου τὸ λένε καθαρά: «...Εἰς τὰς τρεῖς καὶ τέταρτον μ.μ., ὁ καλούμενος Φρέδος Δουρμπάν, τὸν ὅποιον μὰς ἐπεφορτίσατε νὰ παρακολουθῶμεν, κατόρθωσε νὰ διασχίσῃ τὴν παράταξιν τῶν στρατευμάτων, τὰ ὅποια περιεστοίχισαν τὴν ἄμαξαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ἐπληρώσας τὸν ὑπάσπιστήν κ. Ραιμπώ καὶ τῷ ἔδειξε μιὰν ἐπιστολήν...»

«Ὁ Ναπολέων ἔκοψε τὸν Κλώντ.

—Τὰ ξέρω ὅλα αὐτά, τοῦ εἶπε. Μοῦ τὰ διηγήθηκε ὁ Ραιμπώ.

«Ὑστερ, γυρίζοντας στὸ Φρέδο, τοῦ εἶπε:

—Ἐλα δῶ, μικρὲ μου

«Ὁ Φρέδος ἐπληρώσας τὸν καναπέ.

—Ποιὸς σὲ συμβόλευσε νὰ κάμῃς, εἰς τὴν ἔκτασιν τῶν ρώτησε ὁ αὐτοκράτορ.

—Κανείς, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ Φρέδος... Διάβασα τὸ γράμμα ἐκεῖνο, θέλησα νὰ ἐμποδίσω αὐτὴ τὴν συμφορὰ κι' ἔτρεξα.

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὰ δυὸ μυθιστορήματα ποὺ δημοσιεύει ὁλόένα ἡ «Διάπλασις», — καὶ τὰ δυὸ ὠραία, καὶ τὰ δυὸ διαδραματιζόμενα ἀπ' ὅλους μετ' ἡδονή, — ἄλλοι

προτιμοῦν τὸ «Παιδί τῆς Μαύρης Μάσκας» κι' ἄλλοι τὴ «Διονυσία». Κάποτε ἡ Διάπλασις παρατήρησε στὴν Ἀλληλογραφία τῆς, πὼς οἱ δευτέροι εἶναι ἀναγνώστες μετὰ ἀνώτερο γοῦστο.

Καὶ πραγματικῶς: ἡ «Διονυσία» εἶναι μυθιστορηματὶ ἀνώτερο ἀπὸ τὸ «Παιδί τῆς Μαύρης Μάσκας». Πιὸ ἀληθινὸ, —δηλαδὴ ἐντελὲς ἀληθινὸ, — πιὸ ψυχολογημένο καὶ πιὸ καλλιτεχνικὰ γραμμένο, παρουσιάζει ἕνα κορίτσι ὅχι ἀπλῶς σὲ περιπέτειες, ἀλλὰ σὲ ψυχολογικὰς στιγμὰς, ποὺ μὰς φανερώνουν τὰ πιὸ λεπτά τῆς αἰσθημάτων, τίς πιὸ ζωηρὰς τῆς ἐντυπώσεως καὶ τίς πιὸ βαθύτερες σκέψεις τῆς. Ἐστὶ τὴ γνωρίζουμε σὰ νᾶταν φίλη μας, δική μας, σὰ νὰ τὴ γνωρίσαμε στὴν ἴδια τὴ ζωὴ.

Ἐφιστὰ ἀκόμα τὴν προσοχὴ σας στὴν πραγματικότητά ποὺ μὰς δείχνει ἡ «Διονυσία». Ὅλ' αὐτὰ τὰ περιστατικά, ὅλες αὐτὲς οἱ σκηνές, εἶναι πραγματὰ ποὺ ἔγιναν, ποὺ γίνονται, ποὺ μποροῦν νὰ γίνουν. «Ἐκ τοῦ φυσικοῦ» ὅπως λένε. Κι' ἡ περιγραφή τοῦ ἀνθρακωρυχείου καὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρακωρυχίων, εἰς πιστὸν κι' ἀληθινόν.

Ἀπεναντίας, στὸ «Παιδί τῆς Μαύρης Μάσκας», ἀντὶ πηγαδιὸ κι' ἐργατῶν, ἔχουμε κατακόρυφες καὶ συμφορὲς. Εἶναι ἀλήθεια πὼς στὸ Παρίσι, τὸν παλιὸ καιρὸ μάλιστα, διάφορες λαποδυτικὲς εἰσπρατεῖς «συνοδρίαζαν» στὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα. Ἡ «Μαύρη Μάσκα» ὅμως εἶναι περὶ σότερο φανταστικὴ παρὰ πραγματικὴ. Ἐδούλεψε πολὺ ἡ φαντασία τοῦ συγγραφέα γιὰ νὰ περιγράψῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα καὶ νὰ μὰς δώσῃ μιὰ σειρά ἀπὸ περιστατικά, ὁμορφα, δὲν λέγω, τερπνὰ κι' ἐλαστικά, μὰ καὶ ἀπίθνα, μυθιστορικά. Ἐπειτα κι' ἡ ψυχολογία τοῦ Φρέδου, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων προσώπων, δὲν μοιάζει μετὰ τῆς Διονυσίας. Εἶναι, καθὼς τὸ λένε, χοντροκομμένη δὲν ἔχει πολλὰς λεπτομέρειες. Ἀνάλογον τέλος πάντων μετὰ τίς χοντρές περιπέτειες ποὺ τὴν προκαλοῦν. Καὶ τὸ γράψιμο ἐπίσης δὲν εἶναι τόσο καλλιτεχνικόν. Ὅλα ἀνάλογα. Ἐνᾶ μόνον μεγάλον, ἐξοχο προτέρημα ἔχει τὸ «Παιδί τῆς Μαύρης Μάσκας»: Ὅτι ἐνῶ εἶναι πολὺ τερπνὸ γιὰ παιδιὰ, ποὺ τοὺς

ἀρέσει νὰ διαβάσουν φανταστικὰ πράγματα καὶ πολὺ πλοκεῖς ἱστορίες, εἶναι συγχρόνως ἠθικὸ, διδακτικόν, παιδαγωγικόν. Ὁ Φρέδος εἶναι ἕνας χαρακτήρας. Ἐχει δύναμιν, φιλότιμον, φυσικὴ καλοσύνη καὶ χρηστότητα, θέλησιν, δραστηριότητα. Παλεύει μετὰ τῆς ἀρετῆς καὶ κακίας καὶ στὴν πάλῃ αὐτὴ βγαίνει νικητὴς ὁ Φρέδος ὁ καλὸς, ὁ τίμιος, ὁ Φρέδος ποὺ δὲν θέλει νὰ γίνῃ κλέφτης. Γι' αὐτὸ διαφέρει ἀπὸ τὰ συνηθισμένα «ἀστυνομικά» καὶ «κλέφτικα» μυθιστορήματα ποὺ διαφθερίζουν. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ διάλεξε ἡ Διάπλασις γιὰ νὰ σὰς τὸ δώσῃ. Εἶναι ἀκόμα τεχνικὸ στὴν πλοκή του καὶ μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἡ ἱστορία, ἂν καὶ πλαστὴ, παρουσιάζει κατὰ τὸ ὠραῖον, τὸ καλλιτεχνικόν.

Ναί, μὰ ἡ «Διονυσία», γιὰ ὅλα ὅσα εἶπαμε, εἶναι ἀνώτερη καὶ ὡς εἶδος ἔργου καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν. Κι' ὅσα παρὰ τὴν προτιμῶν, τὴ γουστάρουν περισσότερο, ἔχουν φυσικὸ γοῦστο ἀνώτερον, —τὸ γοῦστο ἐκεῖνο ποὺ οὔτε προσδιορίζεται, οὔτε συζητεῖται, οὔτε διδάσκεται εὐκολα, καὶ ποὺ τῷχει κανεὶς ἢ δὲν τῷχει. —Αὐτὰ γιὰ τὰ δυὸ τωρινὰ μυθιστορήματα, ποὺ ἔτοχος νὰ εἶναι καὶ τὰ δυὸ ὠραία ἀλλὰ διαφορετικά. Ἐκεῖνα ὅμως ποὺ ἀναγγέλλει ἡ «Διάπλασις» γιὰ τὸ 1923 δὲν παρουσιάζουν αὐτὴ τὴ διαφορὰ. Εἶναι, ὡς λογοτεχνικά ἔργα, τοῦ ἴδιου εἶδους. Καὶ τὰ δυὸ συνδυάζουν τὴν περιπέτειαν μετὰ τὴν ψυχολογίαν, τὴν ἀλήθειαν τῆς ζωῆς μετὰ ὁμορφὸν ὕψος. Ὅτε πὼς εἶναι τὸ ἕνα γιὰ κορίτσια καὶ τὸ ἄλλο γι' ἀγόρια μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ. Ἐγὼ εἰμαι βέβαιος πὼς μετὰ ὅσο ἐνδιαφέρον θὰ διαβάσουν καὶ τᾶντὸ τὴ «Μικρὴ Βασίλισσα», μολονότι ἡ ἡρωίδα τῆς εἶναι κορίτσι, μετὰ ὅσο θὰ διαβάσουν καὶ τὰ κορίτσια τὸν «Βράχο τῶν Γλάρων», ἂν καὶ παρουσιάζει ὅλο ἀγόρια. Γιατί τί θὰ πῇ ἀγόρι καὶ κορίτσι; Ἀνθρώποι δὲν εἶναι καὶ τὰ δυὸ; Ψυχὴ δὲν ἔχουν καὶ τὰ δυὸ; Κι' ὅταν ἕνας συγγραφέας ξέρει νὰ παρουσιάσῃ αὐτὴ τὴν ψυχὴ, τὸ ἔργο του ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς παιδικὰ μυθιστορήματα, ἀνωτέρου εἶδους, καλογραμμένα, καλλιτεχνικά, μετὰ τὴν ἴδια εὐχαρίστησιν τῶν μικρῶν τὰ διαβάσουν καὶ μεγάλοι φιλαναγνώστες.

Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ περίπτωση τῆς «Μικρῆς Βασίλισσας» καὶ τοῦ «Βράχο τῶν Γλάρων». Καλλιτεχνικά καὶ τὰ δυὸ, ψυχογραφίες καὶ τὰ δυὸ, θὰ ἐστρελλάνουν κι' ἀγόρια καὶ κορίτσια, καὶ μικροὺς καὶ μεγάλους. Ἦμουν στὴν ἡλικίαν σας ὅταν πρωτοδιάβασα τὸν «Βράχο τῶν Γλάρων». Τὸν ξαναδιάβασα καὶ αὐτὲς τίς ἡμέρας. Λοιπὸν σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶχα τὴν ἴδια ἡδονὴν καὶ τότε καὶ τώρα. Τί χαριτωμέ-

νο έργο! τι θαθεία συγκινητικό! Πώς μας δίνει όλο το θέλημά της θαλασσοπνής ζωή! Πώς μας παρουσιάζει όλο το μεγαλείο κι' όλη την έλξη της θάλασσας!...

Όσο για τη «Μικρή Βασίλισσα», πολυ νεώτερο έργο, το διάβασα πέρσι. Αλλά ξενόκτισα για να το τελειώσω. Τόσο με τράβηξε η ζωή, ο χαρκτηρας κι' οι περιπέτειες της μικρής αούτης Ζίνας ντε Φριστά, που την πρωτογνωρίζουμε βασίλισσα, τετραπλουτη, τρισυνοχισμένη, κι' ύστερα τη βλέπουμε ξεόριστη, φτωχή, δυστυχισμένη... Αούτη, αούτη ή ψυχολογία του παιδιού, που ένφ είχε πρώτα όλα τα χάρδια και τήγαθα του κόσμου, — άρχινώντας από ένα στεμματάκι, που της πήγαινε τόσο καλά στο κεφαλάκι, και τελειώνοντας, — έν'άλογάκι που ή μικρή άμαζόνα το καβαλλίκευε με τόση χαρά, — κι' άξαφνα τή χάνει όλα, όλα, και φτωχοκόριτο, έρημο, όποχρεώνεται να δουλέψη για να ζήση, είναι κάτι θαυμάσιο! Και τι διδακτικό!

Θά ιδήτε. «Κοριακή κοντή γιορτή» λέει ή παροιμία. Μά και Σάββατο νομίζω...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ν'. (Συνέχεια)

Σε κάθε θαγονάκι μπαίνουν τρεις. Όστε είκοσιτέσσερες εργάτες ανεβαίνουν με μιάς. Είκοσι τέσσερες άνθρωποι που παραδίνονται στα χέρια του με κάθε έμπιστοσύνη για τη ζωή τους! Να τι σκέπτεται ο μηχανικός.

Το πρώτο κλουβί με τους ανθρώπους του ανέθηκε και άραξε τακτικά σάν πάντα. Επίσης και το δεύτερο. Γιατί ο βοηθός, σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε από τον Δουμπούκ και Σία, και για να ξεγελάτη το μηχανικό, θά ενεργούσε στη μέση της εργασίας.

Το τρίτο άνέβασμα είναι έτοιμο. Ο οδηγός σφυρίζει και ο μηχανικός, αφού άποκριθήκε στο σύνθημα, βάζει έμπρός τη μηχανή. Οι εργάτες είναι τώρα στο κενό, μαζεμένοι μέσα στα θαγονάκια τους... Έξαφνα ο προδότης πλησιάζει το άλεξίτροχο και πολύ γρήγορα ξεβιδώνει δυο βίδες. Ο μηχανικός όμως, που δεν τον έχασε από τα μάτια του, παρατήρησε το παράξενό του κίνημα κι, χωρίς να χάση καιρό, σταματά άμέσως τη μηχανή. Στη στιγμή παίζει όλους τους μοχλούς για να ιδή αν δουλεύουν καλά, ένφ ο βοηθός του, που τή βλέπει έλ'αυτά, εξακολουθεί να λαδώνει μηχανικά με ύψος ήλιθιο.

Ο μηχανικός πλησιάζει τώρα στο άλεξίτροχο και με τρομάρα του παρατηρεί πώς κάτω του έχάσαν. Χωρίς

τήν ενέργειά του, χωρίς την ειδοποίηση της μικρής καθαρίστρας, είκοσι τέσσερες άνθρωποι θά ήσαν τώρα λωμά μέσα στους τροχούς!

Κρύος ιδρώς τον έλουσε. Σε μια γοργή έπιασία είδε το δράμα όλοζώντανο... Μιά στιγμή του έρχεται ή ιδέα να ριχτή στον κακούργο που είναι πλάι του και να τον πνίξη. Κρατιέται όμως φύχραιμος. Δεν πρέπει... Οι εργάτες περιμένουν, κρεμασμένοι μέσα στο κλουβί, άνησυχoi, μισοπεθιμένοι άπ' το φόβο τους. Το πρώτο που έχει να κάμη, είναι να διορθώση τη μηχανή.

Ο άνθρωπος του καθήκοντος λοιπόν δεν δείχνει κανένα θυμό. Μόνο του φαίνεται παράξενο. Ούτε παραπονιέται ούτε δίνει εξέηγηση. Θά ιδή κατόπι τι θά γίνει. Για την ώρα μόνο θά διορθώση τα πράγματα. Κι' έτσι, μπρός στο βέβαιον σχεδόν κακούργημα, στα μάτια του κακούργου που τον προσέχει, ένφ από κάτω του είκοσιτέσσερες δυστυχισμένοι ξεφωνίζουν άπελπισμένοι και τα υδρίαστια τους βγαίνουν σάν από τάφο στο φώς, ό γενναίος μηχανικός ξαναβάζει όλα στη θέση τους. Σε λιγότερο άπό μισή ώρα, το τρίτο άνέβασμα φτάνει σωστό και χωρίς βλάβη.

Τριάντα αιώνια λεπτά της ώρας έμειναν κρεμασμένοι στο κενό οι εργάτες του πηγάδιού του Κονδέ, άνάμετα στο θάνατο του βαθύ και στο θάνατο του ύψους!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΑ'

Η φωνή της Διονυσίας την προοίδει

Όταν ο μηχανικός έδωκε το κάθε τι στη θέση του και όλοι οι εργάτες βγήκαν μέσ' από το πηγάδι ζωντανόι, τότε γύρισε στο βοηθό του και του είπε:

— Τι έπειράζεις στο άλεξίτροχο; — Έγώ; του άποκριθήκε με άδιαφορία ούτε το χγγισα. Είδατε πολύ καλά πώς...

— Ναί, είδα...

— ...πώς πέσανε δυο βίδες. "Αν έ προσέχατε καλύτερα τη μηχανή σας, δε θά κατηγορούσατε τους άλλους πώς τη χάλασαν.

Ήταν πολύ σοβαρό και ο μηχανικός δεν έτόλμησε να τον κατηγορήση καθαρά. Του είπε μόνο:

— Στο άποψινό άνέβασμα θά έρθη άλλος να με βοηθήση.

Ο προδότης έστρεψε τη ράχη και πήγε να ειδοποιήση χωρίς άλλο τους συντρόφους του, ότι το κλόπο δεν έπέτυχε.

Ο μηχανικός, αφού βρήκε άλλον βοηθό για το δράδυ, ζήτησε να ξαναίδη τη μικρή καθαρίστρα που τον ειδοποίησε σε τόσο καλή ώρα και μπόρεσε μ' αυτό να σώση τη ζωή είκο-

σι τσάρων ανθρώπων και τη δική του την τιμή.

Πήγε στη σάλα του καθαρίσματος που δεν έδούλευε κανείς.

Οι καθαρίστρες είχαν σχολάσει. Άλλες φλυαρούσαν στην αούλη κι' άλλες προχωρούσαν κιόλα στο μικρό δρόμο που οδηγούσε στους εργατικούς συνουκισμούς.

Ο μηχανικός έπρόσεξε άνάμεσα σ' αούτες που φλυαρούσαν. Καμιά όμως δεν έμοιαζε την πρωινή του έπισκέπτρια. Προχώρησε κατόπι στο μικρό δρόμο και, κάθε φορά που έφτανε καμιά συντροφιά, γυρνούσε και τις εξέταζε όλες καλά-καλά στο πρόσωπο, τόσο που τα κορίτσια, έδυμα και ζωηρά όπως ήσαν, έάζανε τα γέλια όλα μαζί.

Και όμως καθαρίστρα ήταν αούτη που τον ειδοποίησε το πρωί. Δεν μπορούσε βέβαια να πη πώς ήταν άκριβός, γιατί τόσο είχε ταραχθή μ' αούτα που του είχε καταγγείλει, ώστε δεν κοιτάζε με προσοχή τα χαρακτηριστικά της.

Έπειτα με το βέλο, το σκούρο, και τη γαλάζια μπλούζα, με το καρβουνωμένο πρόσωπο, όλ' αούτα τα πετροκάρβουνα μοιάζουν καταπληκτικά μεταξύ τους. Όλες είναι μελαχροινές, ή ναλύτερα μαύρες και στο πρόσωπό τους λάμπουν, σά λαμπερά μαργαριάρια, τα μάτια και τα δόντια τους.

Το μόνο που μπορο'σε να πη γι' αούτην που ζητούσε, ήταν πώς είχε κάποια διαφορά στην όμιλία της από τις άλλες. Κάτι σάν να πούμε το άστικό, το πιο λεπτό.

Αισθανότανε την άνάγκη να την ξαναίδη. Κι' έπρεπε να την βρή. Ούτε άπελπίστηκε γιατί δεν το κατόρθωσε άμέσως.

Όταν είδε πώς δεν ήταν μ' αούτες που είχαν βγή πρώτες, γύρισε πάλι πίσω με την ιδέα πώς μπορεί να είχε άργήσει μέσα στο άνθρακωρυχείο. Είδε τότε να βγαίνουν από το λουτρό δυο κορίτσια, πιασμένα από το χέρι.

Του φάνηκε... όχι... δεν έκανε λάθος. Όχι βέβαια αούτη που ήταν από δεξιά, με το ήμερο και κοινό πρόσωπο. Μά ή άλλη, με το ύψος το άποφασιστικό και το λυμνικό...

Την έπλησίασε και της είπε:

— Έσεις ήρθατε το πρωί στη μηχανή για να μου πήτε...

— Στη μηχανή σας; Μπα, έμεις είμαστε καθαρίστρες, είπε ή μια που ήταν ή Λέα και που άρχισε να φοβάται.

— Ναί, μά όχι σεις, έκείνη ήθελα να πώ κι' έδειξε τη Διονυσία. Σήμερα το πρωί, για να έμποδισετε το δυστόχημα;

Η Διονυσία τον έκοιτάζε σαστισμένη. Δεν ήθελε να φανερωθή και μπορούσε, γιατί το πρωινό της πρόσωπο,

μαύρο από το κάρβουνο, έμοιαζε τόσο λίγο με το τωρινό! Θά κρατούσε λοιπόν το ένκόγνιό της.

Ο μηχανικός όμως ήθελε να την κάμη να μιλήση. Θά την έγνωριζε από την όμιλία της, γιατί σ' όλο τον εργατικό συνουκισμό, δε θά έρισκόταν άλλη που να μιλή τόσο σωστά κι' εύγενικά.

— Μά πώς; έπέμεινε. Την ώρα του κολατσιού, όταν ο βοηθός μου λάδωνε τη μηχανή... Ο βοηθός μου... καταλαβαίνετε τι έβλεω να πώ. Έκτός άν...

— ...Αν δεν κάματε λάθος, κύριε!

Και λέγοντας αούτα τα λόγια, ή Διονυσία χαρέτηκε και τράβηξε να φύγη με τη Λέα.

Πέντε λέξεις είπε μόνο, πέντε λέξεις έσφές. Ήταν όμως άρκετες για να την γνωρίσει ο μηχανικός. Ήταν ή ίδια φωνή, ή ίδια ενεργητική γλώσσα, ή ίδια λεπτή όμιλία.

Κατάλαβε όμως πώς ή κόρη δεν ήθελε ούτε να φανερωθή. Θά είχε τους λόγους της βέβαια γι' αούτό. Ίσως να την έμποδίζε ή παρουσία της συντρόφισσάς της, ίσως να την κρατούσε κάποια ύπόσχεση.

— Καλά, σκέφθηκε ο μηχανικός, δεν θά έπιμείνω. Θά προσέχω όμως. Και χωρίς να χαλάσω την ύπόσχεσή μου, χωρίς δηλαδή να την ονομάσω... αφού δε δεν έξρω ούτε τήνομά της... θά ειδοποιήσω εκεί που έξρω για τον κίνδυνο, που άπειλεί και το όρυχείο και τους εργάτες...

Όταν όμως τα πνεύματα είναι άναμμένα, όταν τα επαναστατικά φύλλα έρεβίζουν, όπως λέν, τον άέρα, τα πράγματα τραβούν το δρόμο τους: είναι της θάλασσας το κύμα που ό άνεμος το σπρώχνει τόσο δυνατά, που μόνο το βουνό ή ο μεγάλος βράχος μπορεί να το συντρίψη.

Και σέ λιγάκι θά βρισκόταν όλοι στην άνάγκη, — αούτο ο καλός μηχανικός το προμάντευε — και ο κ. Μπεγκάρ και οι μηχανικοί και ή Έταιρία όλόκληρη, να προσκαλέσουν το βουνό να τους βοηθήση.

Το βουνό θά ήταν πρώτα οι χωροφύλακες και κατόπι ο στρατός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΒ'

Ο πατέρας της Διονυσίας πληγώνεται.

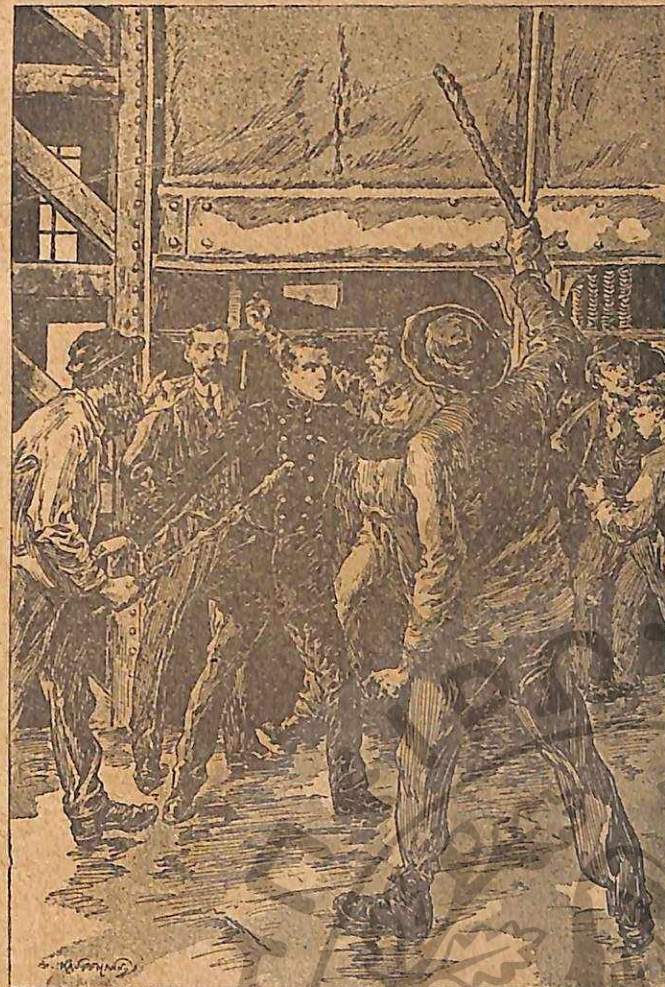
Η Διονυσία πήγαινε να δουλέψη στο μεταλλείο το πρωί της άλλης μέρας όταν είδε πλήθος στο κάτω μέρος του δρόμου.

— Μήπως έχουν επαναστατήσει κι' έδω, όπως στο Κουριέρ; σκέφτηκε. Ήταν τόση ήσυχία χθές!

Λίγο παρακάτω άντάμωσε τη Λέα.

— Άσχημο, της λέγει αούτη. Είναι αούτοι οι ταραξίες που τα κάνουν όλα. Δε θέλουν να δουλέψη κανείς. Ένα σωρό άνθρωποι μένουν κάτω στην αούλη, γιατί οι άπεργοί δεν τους αφήνουν να καταβούν στο πηγάδι να δουλέψουν.

Η Διονυσία προχωρούσε με φρόνηση, όταν είδε ξαφνικά κάτω τι που πολύ παραξενεύτηκε να το βλέπη σ' αούτο

Λίγο έπεισε να χτυπήσουν και τον κ. Μπεγκάρ...

το μέρος. Είδε την άσπια μάλλινή της σάρπα που τής είχαν κλέψει στο Κουριέρ. Μ' όλο το σκοτάδι, — ήταν ή ώρα πέντε πρωί άκόμα, — γνώρισε το πρόσωπο που τη φορούσε. Ήταν ή Τρουσέτ.

Τώρα που δεν έδούλευαν πια στο Κουριέρ, ήλθε να βοηθήτη τους εργάτες του Άλνς για ν' άεργήσουν κι' αούτοι. Έπειτα θά ηντρυχούσε να μάθη τι είχε άποψίνει την περασμένη νύχτα με τους Μπεγκάρ. Γιατί ο Δουμπούκ δεν είχε γυρίσει σπίτι του.

Γι' αούτο τρυγονούσε γύρω από το πηγάδι του Κονδέ. Κάτι θά βρισκότανε για ν' άνακατέψη.

— Δεν κάνω λάθος, είπε ή Διονυσία, στη Λέα' ή Τρουσέτ είναι.

— Όλη κι' όλη! άποκριθήκε ή Λέα.

— Και χωρίς άλλο, αούτο που φορεί στην πλάτη της, είναι ή εσάρπα μου.

— Είδες άναίδεια! παρ' της την, Διονυσία.

— Για να ξαναρχίστη τον καυγά; όχι, είναι περιττό.

Και όπως την πλησίαζε από πίσω, χωρίς έκείνη να την ιδή άκόμα, παρατήρησε πώ: την είχε αλλάξει όλος διόλου. Της είχε περάσει κάτι κόκκινες κι' έλλειπτες στίς άκρες που της έδωαν ή λη φυσιογνωμία.

— Την σόλισε κι' όλα, είπε σιγά ή Διονυσία στη Λέα.

— Βέβαια, άποκριθηκε αούτη, γι' αού να θυμώνη τα μάτια και να μη την γνωρίζουν. «Έννοια σου όμως, είπε μέσα της, και δε θά την χαρής πολύ.»

Από το άνθρακωρυχείο που ήταν τόσο ήσυχο χθές, και τόσον ταραγμένο σήμερα, σηκώνεται θόρυβος. Ακούγονται καυγάδες και κραυγές.

Είναι πολύ νωρίς άκόμη και δεν φέγγει, και το πηγάδι βρίσκεται άρκετά μακριά. Έτσι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν καλά-καλά τι συμβαίνει. Οι φωνές όμως γίνονται δυνατώτερες, οι κραυγές πιο θλιβερές όλο-να Κάτι σάν βόγγητά ακούγονται.

Είχε όκιο ή Λέα, τα πράγματα δεν είναι καλά.

Μια ιδέα σάν άστραπή διαπέρασε το μυαλό της Διονυσίας, θά έφερ ή ίδια σάν να την πληγώσει βέλος στην καρδιά:

«Ο μπαιτά; είναι και πάνω!»

— Τρέψ στο πηγάδι, είπε στη Λέα.

— Περιμένε, της λέγει ήσυχα αούτη, να μην περάσουμε μπρός από την Τρουσέτ. Είναι καλή να μας φτιάξη κανέν' ά-

σχημο παινίδι. Άς πάμε πίσω από τα περιβόλια. Θά φτάσουμε πιο γρήγορα και θά μάθουμε αν ο μπαιμπάς σου κατέδωκε στο πηγάδι ή όχι.

Η Διονυσία, φρόνημη μ' όλη την άνοπομουνισία της, άκουσε τη συντροφισά της. Περάσανε μέσ' από μερικά περιβόλια και από κάποιο δρομάκι φθάσανε γρήγορα στο μεταλλείο.

Είχαν πλήθος πολύ μαζεμένο έμπρός στο γραφείο κι' άκουσαν τους εργάτες να λένουν ο ένας στον άλλο:

— Ο Κουριέρ είναι.

Η Διονυσία διασχίζει το πλήθος και φθάνει σ' αούτον που κοιτάζουν όλοι. («Έπεται συνέχεια»)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 198ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Ποταθέντος την 5 Σεπτεμβρίου 1921 προς έθρυσιν των Λύσεων των εις τα φύλλα της Διαπλάσεως Σεπτεμβρίου—Νοεμβρίου 1921 δημοσιευθείσων 222 Πνευματικών Ασκήσεων.

Οι άπολυθοῦντες έκαστον δνομα τρεῖς άριθμοὶ σημαῖνον: δ π ρ ο τ ο ς τὰς εὑρεθείσας ὁρθὰς Λύσεις, ὁ δ ε ὑ τ ο ς τὰς Εὐσημία Ἐπιμονάς, συμφώνως μετὰ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 11.

Οἱ Ἰσοτίμοι δλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσων τὴν ἐκδόσιν των ἐπὶ πληρωμῇ δο. 35 δι' ἑξοδα τοῦ κλισσέ καὶ νάγοράσων (ἐντὸς τομῆγος τοῦ πολὺ ἀπὸ σήμερον, δηλαδή μέχρι τῆς 5 Φεβρουαρίου 1923, διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο) ἐνα ὁλοκλήρως θέλουν τόνον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1921 (Β' Περίοδος) μετ' ἑκπτώσιν τριῶν (3) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νάγοράσων δημοῖον Τόμον μετ' ἑκπτώσιν δύο (2) δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ' μετ' ἑκπτώσιν μιάς (1) δραχμῆς καὶ τὸν Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 10, Σημειώσεις).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀρσενίου Καρβουνίδης 218, 22, 7. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εὐγενία Ι. Βουγιούκα, 163, 17, 7. Νέστιος, 156, 16, 6. Ἰσοτίμοι: Ἀφελῆς Κυπριοπούλα 159, 16, 6. Πόντιος Ἀμαθῆς, 164, 17, 6. Προαιώνιος Πόθος, 162, 17, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγοκρίσιος, 145, 15, 6.—Παπαρούνα τοῦ Ἀργεῶ, 145, 15, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μακεδονικόν Ἰδεῶδες 90, 9, 6. Αὐρεῖ, 125, 13, 6. Φοινικία 107, 11, 5. Διδυμαία, 95, 10, 6. Αἰθριος Οὐρανός, 124, 13, 6. Σκοπελίτικη Τσουνίδα, 94, 10, 6. Ἰωάννα Δ' Ἀρκ., 117, 12, 7. Κων. Γ. Πετρόπουλος, 106, 11, 6. Κρυφὴ Θλίψις, 123, 13, 6. Τάγματος 98, 10, 6. Ἡρα 113, 12, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀγαθὸς Διάβολος, 63, 7, 5. Ἀπελευθερωθεῖς Μικροισίας, 41, 5, 2. Θρακικὴ Αὐρεῖ, 57, 6, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀννα Μινώτου, 156, 16, 6.

Ἰσοτίμοι: Εὐξείνος Πόντος, 167, 17, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δύξη, 141, 15, 6.—Δοξασμένο Κρητικὸπούλο, 139, 14, 6. Ἰσοτίμοι: Εὐνὸς Φοῖβος, 138, 14, 6. Ὀρεστικὴν Ἀνθος, 145, 15, 6. Μίρκα, 141, 15, 6. Καρυδοραστής, 143, 15, 6. Πικροδάφνη, 142, 15, 6. Σέσσωστρις, 133, 14, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαμπερὸ Ἀστὺς, 119, 13, 6.—Νέδων, 129, 13, 6.—Καρυφύλλι τοῦ 21, 130, 13, 6.

Ἰσοτίμοι: Ἀετόπουλο, 113, 12, 6. Κατεργαροῦλα, 130, 13, 6. Κατεργίσις, 116, 12, 6. Βασιλεὺς Ἀθάμας, 123, 13, 6. Ἀπελευθερωμένο Ἀιδινόπουλο, 126, 13, 6. Βελουδένιο Τριαντάφυλλο, 119, 12, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Σπυρίδων Κ. Γιαννιόπουλος, 73, 8, 4. Σκόρπια Φύλλο

λα, 130, 13, 6. Καλαματιανὸ Λουλούδι, 107, 11, 6. Ἀρχικλαμπουριστής, 109, 11, 6. Ἀλατατιανὴ Κάμελια 94, 10, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Παλιόροια, 66, 7, 6. Πέγκρομφ, 22, 3, 4. Στραβόβυλο, 40, 4, 2. Φούριος, 16, 2, 1. Ναυπλιακὸς Ἀστήρ, 24, 3, 2. Ἀνιχνευτής, 52, 6, 5. Γυμνασιακὸν Ζιζάνιον, 41, 5, 2. Ἀλτρονιστορία, 26, 3, 2. Ἐρνάνης, 15, 2, 1. Ἡρώς τῆς Κιουτάχειας 1, 1, 1. Ἐσπερος, 16, 2, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κουκουρά, 115, 12, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πυροβολοῦλα, 102, 11, 6. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γαλὴ τῆς Ἀγκύρας, 74, 8, 5. Μικρὸ Ἀσιανή, 71, 8, 6. Σουλιοτοπούλα, 94, 10, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἐλευθερο Πουλί 14, 2, 1. Εὐρυσεύς, 5, 1, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Τραγοῦδι τῶν Θρακῶν εἶναι ἀφροστο. Ὁ γιαντὸς τοῦ εἶναι φῆρκακο καὶ ὁρῖζει νὰ παλινεὶ μιά κουεαλιά τῆς σουῦπας κάθε ὥρα.

Καὶ τὸ Τραγοῦδι τῶν Θρακῶν μ' ἐκπλήξη: «Μπα, καὶ πῶς χωρεῖ τὸ κουτάλι μέσα στὸ μπουκάλι!»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βσατελῆς

Ὁ Τοτός:—Μπα! μετὰλαβε ὁ μπαιτίς σου σύμφωνα. Ὁ Μπέμπης:—Ὅχι, γιατί; Ὁ Τοτός:—Γιατί βλέπω χρωσὸ δόντι στὸ στόμα του.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἡρώς. τ. Κιουτάχειας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 1 Νοεμβρίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας πού τὰς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν πανορώων ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐντενδὲς παρὰ μόνον δταν μὴ τὸ ἐπιτόρητὸ ὁ χῶρος, κατὰ σειράν λήψως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, πού κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τοὺς ἀμέτοχους πού ἀνάνευσαν τὴ συνδρομὴ τους καὶ αὐτὴν τὴν ἐδομάδα. Εὐχαριστῶ καὶ ὁλοὺς ἐκείνους πού μὲ γράφουν πῶς ἄρχισαν νὰ ξεσπαθύνουν. Ἐμπρός! Ἡ καλὴ μου εἰλὴ Θεοδόωρα Σ. μὲ γράφει: «Καὶ ἄλλοτε ἤμουν συνδρομητριά σου μετὰ τὸ ψευδώνυμο Ἐλευθερο Βλαχολεβιάδο. Διέκοψα γιὰ λίγον καιρὸ, ἀλλ' εἶδα πῶς χωρεῖς δσένα δὲν μπορούσα νὰ κάμω καὶ ἦδη ἂν καὶ παντοειμένη πρὸ ἔτους, ἐπανήνοισα τὴν συνδρομὴ μου, γιὰ νὰ τὴν συνεχίσω» καὶ τὰ παιδιὰ μου, ἂν θέλῃς ὁ Θεὸς νὰ μὲ δώσῃ ἀργότερα». Πόσο με συγκίνησαν τέτοια λόγια!

Κάποτε, Νάρμισσα, ὁ κ. Φ. ἔκαμε κατὶ παρήμιο: Μετῆρσας καὶ ἔδωκε στὸ ἑατὸρ ὡς δικὸ του ἑνα γαλλικὸ ἀριστοτεχνικὸν τὸν «Μοῦργο» (Médor) τοῦ Μαλέν. Ὅλοι ἐδῶ οἱ κρι

τικοὶ ἔγραψαν πῶς τὸ ἔργο δὲν ἀξίζει τίποτα καὶ δταν τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Φ. φανέρωσε πῶς ἦταν γαλλικὸ, δὲν ἤξεραν πῶς νὰ κρυποῦν Ἀπὸ τότε δὲν τοὺς πιστεύει πιά τί γράφουν γιὰ τὰ ἔργα του καὶ δὲν πρέπει νὰ τοὺς πιστεύῃ κανεὶς. Ὡστόσο σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον.

Ὅχι, Καρανοβόλε Ἰππότη, γιὰ τὰ Παιδι. Πνεύματα, ὅσα εἶναι ἐγεγονότα, δὲν χρειάζεται ἰδιαιτέρη πιστοποίησις ἀρκούμαι στὴ βεβίωση τοῦ στέλλοντος. Δὲν δημοσιεύονται δλα τὰ ἐγκρινόμενα, γιατί δὲν ὑπάρχει τόπος, ἄλλως τε 3—5 σὲ κάθε φύλλο εἶναι ἀρκετὰ. Ἀπ' αὐτὰ ὅμως πού στέλλων τώρα, πολλὰ θὰ δημοσιεύουν στὸν ἐρχόμενον τόμο, γιατί τὰ κρατῶ.

Ἐλεβα, Ρορή, καὶ σ' εὐχαριστῶ καθὼς καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ναί, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ξαναστελῇς τὴν ἀπάντησίν σου, γιατί ἔχω καὶ τίς δύο καὶ θὰ διαγωνισθῇ μετὰ τὴν πληρέστερη. Ποῦ περιέργη αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ ποντιοῦ μετὰ τὸ φίλι. Ὅσο γιὰ νὰ πᾶν κανεὶς στὸ Ἀστεροσκοπεῖο καὶ νὰ κοιτάξῃ μετὰ τὸ τηλεσκόπιο, δὲν χρειάζεται καμμιὰ ἄδεια ἀρκετὴ νὰ παρακαλέσῃ τὸν κ. διευθυντή.

Τὰ περιδικὰ πού σοῦ ἀνέφερε, Ἀρμα τοῦ Ἡλίου, ὁ πρῶν ἐκείνος συνδρομητῆς μου, δὲν εἶναι «συνέχεια» τῆς «Διαπλάσεως»· εἶναι ἄλλου εἶδους, καὶ ἄλλου γούστου, καὶ ἄλλης ἀνατοφῆς. Πού θὰ πῇ ὅτι ἡ «Διαπλάσις» τόσον καιρὸ δὲν ἔμπαινε μέσα του, δὲν τὸν ἐπηρεάζε. Ἐ, ὑπάρχουν, δυστυχῶς καὶ τέτοια παιδιὰ ἀνεπιδέκτα. Κ' ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἀκόμα, μάλιστα ὅλοι βγαίνουν γραμματισμένοι καὶ ἥλιοι!

Μιὰ πὺν σωστὴ ἰδέα μὲ γράφει ὁ Χρυσαστὸς: «Οἱ πολιτικοὶ λόγιοι συνδρομητῆς σου, ἀντὶ νὰ ἰδρύνουν Συλλόγους Φιλελευθέρων καὶ Βασιλοφρόνων, καλύτερα νὰ ἐρρῶνιζαν νὰ σὲ διαδίδουν παντοῦ καὶ, μετὰ λεπτὰ τῶν διαφόρων πολιτικῶν Ἀγγελιδῶν, νὰ ἐγγράφουν πτωχοὺς προσηφύλακας συνδρομητὰς σου». Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴν ἔδρση τοῦ Συλλόγου, πού ὁ μόνος του σκοπὸς θὰ εἶναι ἡ διάδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας.

Μ' ἐνθουσίασαν ὅσα γράφεις, Ἀκρότητο Γέλιο, καὶ ἀληθινὰ χαίρω πολὺ πού ἀπέκτησα ἑνα τόσο καλὸ φίλο. Ἀλλὰ δὲν ὀνειροπολῶ νὰ φτάσω σὲ κανένα «σημεῖο δόξης». Ἡ μὲν μου φιλοδοξία εἶναι νὰ ἔχω πολλὰ καλὰ πατρίδια σὰν τὰ σένα, μιά μεγάλη οἰκογένεια στηριγμένη στὴν ἀμοιβαία ἀγάπη. Καὶ δόξα τῷ Θεῷ σαρανταπέντε τώρα χρόνια, αὐτὸ δὲν μὲ ἔλειψε ποτέ.

Σ' εὐχαριστῶ, Ἀτρόμητε Στρατηλάτη, πού μὲ ἔγραψες μόλις γύρισας ἀπὸ τὸ ἐπιμὺν ταξεῖδι τῶν λουτρῶν. Ὡ, βέβαια πού θὰ γίνῃ μιά μέρα ἐλληνικὸ καὶ τ' ὄρατο αὐτὸ νησάκι! μήπως κατ' οὐσίαν δὲν εἶναι; Ναί, μὴ ποτεῖς καὶ τώρα νά νύκνευσις ἡ νύλαξ ψευδώνυμο, πῶς 5 ὁρ.

Ἐχεις καιρὸ, Κουνέλη, νὰ μὲ στείλῃς τὸ κομμάτι σου ἀφοῦ ἐγκρίθῃ τὸ νέο σου ψευδώνυμο. Ναί, γι' ἀγάπη τῶν προσφύγων οἱ ἐκκλησίαις ἔγειναι τώρα σχολεῖα καὶ πὸ νὰ μὲ ἀρῶσαν τάχατε κάποιου ὀυγράφει: «Μὰς ἔκαναν νὰ θυμηθῶμε τὰ κρυὰ σχολεῖα τῆς Τουρκοκρατίας, μετὰ τὴ διαφορά πῶς τώρα ὁ δάσκαλος δὲν εἶναι καλὸ γερὸς». Μὰς ἔλεγε κάποτε ἑνας καθηγητῆς, ὅτι πρέπει νὰ μπαίνουμε στὴν τάξη ὅπως στὴν ἐκκλησίαν. Καὶ νὰ πού πρᾶγματοποιήθηκε καὶ αὐτὸ μετὰ τὸ πα

ραπάνω, γιατί μπαίνουμε ὅχι ὅπως στὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ... στὴν ἐκκλησίαν τὴν ἰδίαν!

Ναί καὶ ἡ Φρόνυλα πού εἶχε νὰ φανῇ τόσον καιρὸ. Δὲν ἤμουν ὅμως καὶ ὁλόκληρο θυμωμένη μαζί της, γιατί ἐμάντευα πῶς «τὰ μαθήματα πού ἔχει εἶτος εἶναι ἄλλο πρᾶγμα!» Τὴν εὐχαριστῶ γιὰ τίς φροντίδας καὶ ἐλπίζω πῶς θὰ μὲ γράφῃ κάπου-κάπου δὺν λόγια.

Ἀδίκως παραπονεῖσαι, Φαναρόστη Σπυρ, γιατί τὸ ψευδώνυμό σου ἐνεκρίθη πρὸ πολλοῦ, σὲ 35 φύλλο, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ εἶδες. Ἀπορῶ ἀκόμη πῶς δὲν σοῦ τὸ ἔγραψε μιά συγγενής σου, πού ἤθελε ἐν μέρους σου τὸ γράσει καὶ τῆς τὸ εἶπα. Λοιπὸν, ἔχεις ψευδώνυμο, γράφε μου, καὶ ἐγώ, ἡ μετὰ λίγα λόγια ἡ μετὰ πολλὰ, πάντα θὰ σοῦ ἀπαντῶ.

Ὀνειρομένη Ἑλλάδα, ἡ πρόρρηγῃ τοῦ κ. Σ. γιὰ τὸν Ἐπισκοπόπουλο, πού διέδχες στὸ καλὸ ἐκεῖνο Ἡμερολόγιον, πρᾶγμα τοιοῦτο καὶ σήμερα, ὁ νέος ἐκεῖνος πού ἔκαμε ἐδῶ τόση ἐντύπωσιν μετὰ τὸ πρωτοεῖναι του, εἶναι ἡ παλινωστὸς... Γάλλος συγγραφεὺς Nicolas Ségur. Πῆγε, βλέπει, καὶ αὐτὸς στὸ Παρίσι, πῆρε γιὰ ψευδώνυμο τὸ μητροικὸν τὸ ὄνομα (Σιγούρος) καὶ γράφει ἐκεῖ γαλλικὰ σὰν τὸ Ζὰν Μορέας. Πολὺ ἐκτεμῶνται τὰ μυθιστορηματὰ του, καὶ θεατρικὰ ἔργα καὶ τὰ κριτικὰ ἄρθρα πού δημοσιεύει στὰ σπουδαιότερα γαλλικὰ περιοδικὰ. Τὴ λέξῃ πού μ' ἐρωτᾷ δὲν τὴν ξέρω.

Ὁραῖας Ἐπιστολὴς μὲ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Μπερμπαντάκος, Κασουδοραστής, Ἀσας, Ἰοῖς, Ἀνθιμὸν Ἡσαυλιά, Σιμὸν Διαπλασόπουλο, Σανθὸς Βιολιστής, Ζόζια, Χαλκικοτοπούλα, Φοῖβος, Ἐλληνικὸν Ἰδανικὸν καὶ Ζηλευμένη Ἑλλάς. —Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλιας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διότι γιὰ τὰ καλὰ των λόγια καὶ... ἔργα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐκ τῶν σταλέντων αὐτὴν τὴν ἐδομάδα διὰ τὴν Α' Τριμηνίαν τοῦ 1923, Ἀπορρίπτονται: «Περασμένα» τῆς Ναυουρίστρας. Καλογραμμένον, προσεχτικὸ Ἀλλὰ δὲν μάρσεουν αὐτὰ τὰ πολὺ θλιβερά, σπαρτακτικὰ θέματα, πού μόνον ἡ τέχνη ἐνὸς μεγάλου συγγραφέως τὰ κάνει ἀνεκτὰ. Ἐπειτα, ἀπῆλθον στὸ τέλος. Ἐστὶ μνηστὸν σ' ἐνα κοριτσάκι, νὰ πᾶν ἀνύποπτο σὲ σπῆτι μιάς ἀγαπημένης του φιλενάδας καὶ νὰ τὴ βρῇ ἄεφαχτὴ στὸ κρεββάτι τῆς πεθαμένης. Ἀν αὐτὸ εἶναι πρᾶγματικὸν περιστατικὸν τῆς Ναυουρίστρας, δὲν θὰ λυνθῇ ἀκριβῶς ἐστὶ. —Οἱ κατακτητῆς τοῦ Ἀρεως. Εἶν' ἑνα σονέτο τοῦ Γ. Ρεβιῆ, πού ὅλη του ἡ ἀξία ἔγκειται στὴν τελευτή της τοῦ στίχου καὶ στὴ διατύπωση τῆς γλώσσας. Ἡ μετάφρασίς τὸ ἀποδίδει μετ' ἀμετρίας, ἀνόματους, ἀμητρικούς στίχους, καὶ σὲ γλώσσᾳ ὅχι τόσο κλασσικῇ. Ἀδᾶ δὲν ἀποδίδει τὴν ὁμορφίαν του καὶ, σὲ μερικὰ μέρη, οὐτε τὸ νόημα καθαρό. Ἡ καλὴ προσπαθεῖα ὅμως ἔχει γινεῖ καὶ νομίζω πῶς ὁ Ἀρεμὸς νὰ ἐπεξεργασθῇ ἀκόμα αὐτὴ τὴ μετάφρασιν καὶ νὰ μὴ τὴν ξαναστελῇ. Ἦταν καλύτερος μερικῶς πού μὲ ἔστειλε ἄλλοτε καὶ γι' αὐτὸ κρίνω πὺν αὐστηρίᾳ τώρα. — Ἀντιστοιχιστικὸν τῶν Ἰδονακατόματος. Τὰ εἶδη αὐτὰ εἶπα παραπάνω καὶ στὴ Ναυουρίστρα. Τέτοια θέματα θέλουν κα

ταῖα. Νὰ παίρνετε ἀπλούστερα, εὐκολώτερα. — «Ἡ φύσις γιορτάζει» τῆς Χαλκικοτοπούλας. Καλὴ ἡ ἰδέα, καλὸ τὸ σέβειο. Τὸ γραμμὸ ὅμως ὑπερεῖ. «Ὁ ἥλιος ἔχει λουμάνη τὴ φύσιν μετὰ τοὺς πλοκάμους τοῦ φωτός του.» Αὐτὸ δὲ ὅρος δὲν συνεψίζεται πικ.—Χωρισμός» τοῦ Ἀρσίου Γυμνασιόπαιδους Ἰππερόκλη, ρομαντικὸ, ὑπερασθηματικὸ, ἐκτεταμένον. Δὲν γράφουν τόσα πολλὰ καὶ φοβερά γιὰ ἑνα γατάκι! Πᾶει πολὺ. Ἀν ἦταν τοιαύτιστο τὸ μυστ.—Τὸ πᾶνθιμά μας» τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Ἀγνῶτος. Νόστιμη ἡ ἱστορία μὰ ὅτι μετὰ ἀνάλογη χαρὰ γραμμένη Πουλὴν ἔρα καὶ ἄτεργα.

Ἐγκρίνονται: «Σὰν εἰς βαρκῶν λες», ἑνα καλὸ ποίημα τοῦ Κύνκου, ἂν καὶ ἔχη μιά δὺν ἀνωμαλίαν. —Οἱ δὺν ἐπιγραφὰς» τοῦ Ἡρώος τῆς Κιουτάχειας. Καλὴ ἡ μετάφρασις (ἀφοῦ δὲν ἤξερε πῶς Absalon λέγεται γαλλικὰ ὁ Ἀδελφάδελφος) ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἀνέκδοτο εἶναι νοτισμωτάτο, θὰ τὴ διορθώσω. —Οἱ ποσούργας» τῆς Ὀνειρομένης Ἑλλάδας, πού γράφει πάντα καλά. —Βρέχει» τοῦ Λὸν Κολοκυνθοπούλου. Γιὰ παιδιὰ ἐνέια μόλις χρόνων, πάρα πολὺ καλὸ! Καὶ τόσον καλὸ νὰ μὴ ἦταν, θὰ τὸ ἐνέκριναν γιὰ ἐνθάρρυνση. —Χωρισμοὶ Ἀντάμωσες» τῆς Σανθῆς Ἐλληνοπούλας, (πού κατὰ λάθος δὲν ἐσημείωσε πῶς τὸ ὄρατο αὐτὸ ποιηματῆς τὸ ἔστειλε γιὰ τὴν Α' Τριμηνίαν). —Σὲ καλὴ μεριά» τῆς Δεσπῆς Μαργαρίτας. Τὸ σῶζει ἡ ζωηρανότης του. Ἀλλὰ θέλει λίγο διορθωμὰ καὶ συντομωμὰ. —Στερνὴ βραδυὰ στὴν Αἴγυπτο» τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος. Τόσο σύντομο! Δὲν προπαίνειε νὰ καταλάβῃς πῶς δὲν λείπει τίποτα σπουδαῖο. Ἐχει χάρι ὅμως. —Οἱ δὺν λούστροι» τοῦ Χιωτικῶν Τριαντάφυλλου. Ἐνα ὄρατο διηγηματῆς. Καὶ πού μάλιστα δὲν προπαίνειε νὰ γίνῃ πάρα πολὺ θλιβερό, γιατί σταματᾷ ἐγκαίρως. Ἀπὸ τὰ καλύτερα κομμάτια πού ἐνεκρίθησαν ὡς τώρα γιὰ τὸ 1923. Καὶ εἶναι δλα-δλα, —μαζὶ μετὰ τὸ ἡμερον ἐγκρινόμενα, —εἰκοσιδύο (22). Νὰ τὸ ξέρετε, γιατί ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο, θὰ τῆριθμῶ. Κάθε ἐγκρινόμενο δηλ. κομμάτι θὰ παίρνῃ τὸν ἀριθμὸν του, θὰ προσπαθῶ δὲ ὅσο μπορῶ νὰ δημοσιεύω μὲ τὴν σειρά πού ἐγκρίνονται.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅδων ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνακοίνωσις, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δημοκράτους δο. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνακοίνωσις ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνθῶνιν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀργυροκαστρίτης ἀ. (ΤΚ). Γενναῖο Εὐζωνάκι, ἀ. (ΓΚ). Ὁδῶν Θεοῦ, ἀ. (ΘΜ). Ἀν Καρπουζάκης, ἀ. Στάρο, ἀ. (ΙΖ). Νυχτερίδα, κ. Παλαβός, ἀ. (Σ. Θολαμβος). Ἀρχιδιάβολος, ἀ. (ΤΟ). Κέλλιν Βέμπερ, ἀ. Ἀστροφωγιά, κ. (...). Πατριόφωρο, ἀ. (ντέ!). Εσκαρφοτός, ἀ. (κράκ). Προσωπίδα, κ. (δοσά).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 75. Διὰ τὰς περιλήψεις 20 λεπτὰ ἡ λέξις. Μ. Μ. Ἐπιθυμῶν νὰ ναντάλλῃ ξοῦν: —ὁ Καρανοβόλος Ἰππότης μετ' ἔργονον τοῦ Κανάρη, Τριαντάφυλλῆ, Ἀνθεμίδα. — ἡ Χαλκικοτοπούλα μετ' Ἀρχηγὸν τῆς Φιλῆς,

Γαλ. Στάουροφ, Σόρα Ἀεζινέβ, Ἀούγκα. — ἡ Σοφία Δαυολλὴν μετ' Σάτον, Κερανοβ. Ἰππότη, Μπερμπαντι, Νιαρά. — ἡ Ἡβὴ μετ' ὅλους τοὺς Φιλελευθέρους Ἀθηναίων Πειραῖδας. — τὸ Σεραϊκὸν Διαβολάκι μετ' Ἀρχιτέμ. — Σεραϊκὸν Ζιζάνιον, Ἀράγγην, Νεῖλον, Ρόδο. — ἡ Κοκκινουκοφίτσα μετ' Μαβέλ, Ἀνκὸ Ἀσπιάκι, Ἀλογόμυρα. — ὁ Ἀκοιδας μετ' Διαβολ. τ. Ματαοῖτας, Σηροτέλ, Τσαχπίνια. — ἡ Τσιγγάνα μετ' Σόρα Δεζινέβ, Σηροτέλ. Σοροδνελελίφ, Μπερμπαντι, Νιαράρον, Καραδιογνώστ, Ἀκίλλαν, Φὺν Κολοκυθάν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀθῶνα (τὸ ἐλαβε καὶ τὸ διάβασε) Ἀἰθριον Οὐρανὸν (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά) Βασιλέα Ἀδάμαντα (ἔστειλε διεβιβασθῆσαν) Γιάννην Α. Κ. (εἶναι νωρὶς γι' αὐτὸ πού ζητεῖς ἡ νομίζεις, πῶς ἂν ἦταν καίτοι, δὲν θὰ σοῦ τὸ ζητοῦσα ἐγώ; θὰ γράψῃς καὶ σὺ ὄρατα μιά μέρα, ἀλλ' αὐτὰ πού γράφεις τώρα, ὅσο καὶ ἂν ὑποσχεθῇς δὲν μποροῦν ἀκόμα νὰ σταθῶν κοντὰ στὰ ποιήματα τῶν τακτικῶν μου συνεργατῶν) Ἀριστοτολῆν (καθόλου! οὐτε «κρύα» εἶναι τὰ γράμματά σου, οὐτε τὰ βαρεθῆκα) Νικολάον Β. Τομ. (ὄχι, εὐχαριστῶ πολὺ, ἀλλὰ μυθιστορημὰ ἔχω ὀλίγματα) Πειρατικὴν Ἀύραν (σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, καὶ εἰσαι ἀπο τοὺς πῶς μεγάλους, ἔχω ὅμως καὶ μεγάλους) Ἀλογόμυραν (τὰ διάβασε ὁ κ. Φ. καὶ τοῦ φάνηκαν πολὺ περὶ ὅρατα ἄλλα τι θὰ μποροῦσιν νὰ κάμῃ; Μεγαλεῖον τῆς Πατριδοῦς (δὲν ἔλαβα τίποτε) Ἰαβέρην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλε) ὁ Α. Α. εἶναι συνδρομητῆς) Γαρδένιαν (ναί, οἱ «Βαπτιστικοὶ τοῦ Ναπολέοντος» εἶναι συνέχεια τοῦ «Μικροῦ Ἐδελοντοῦ» γιὰ τὸ ἄλλο, πού νὰ φάξω τώρα μέσα σὲ χίλια κομματάκι κάμει τὸν ἄλλον νὰ μὲ θὰ ξαναστελῇς) Κ. Μουτ. (ὄχι, ἔνα, ἀλλὰ πολλὰ βιβλία μετ' Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς) θὰ βροδὸν ἀγορεύσει) Ἀφροκρίνον (διεβιβασθῆσαν) πῶς ἦγες λοιπὸν ἡ Ἀγορά; Ἀφροκρίνον Κῶμα, (πὺν τόσο ἐνθουσιαστικὴ μετὰ τὰ Νέα μας, ὅτε θὰ ἦθελε νὰ τοῦ ἔστειλα διόκληρο τὸν τόμο τοῦ... 1923 ἀπὸ τώρα!) Κοσμερὸ Σπαθὶ (χαίρω πολὺ γιὰ ὅσα μὲ γράφεις καὶ περὶ ὀμιλέω... τὰ θαύματα ἄλλως τε θὰ δειξῇς ἀληθινὸν τὸ ψευδώνυμό σου) Ἀσπρο Συννεφάκι (ὄρατο τὸ γραμματῆς σου καὶ ταξὶς λοιπὸν νὰ τοὺς καταφῇς) μ

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνάνεωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ λέξα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μετὰ κεφαλαία λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' --- 1248)

Νὰ τολμήσῃ τὸ Ἀφρόκρῖνον νὰ ἐλπίσῃ μίαν ψῆφον συμπαθείας.

(ΚΒ' --- 1249)

Τρελλὴ Χορεύτρια, Ξανθὴ Βιολίστρια, σωθῆκατε; Πού βροῦκατε; Γράψτε μου. Δίσις: Παλ, Φάληρον, ὁδὸς Ἀμφιτέτης Οἰκία Εὐταξία. Ξανθὸς Βιολιστὴς

(ΚΒ' --- 1250)

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, Γιὰ τὸν Ἀρχηγὸν κ' ἐγὼ στὸ πλευρό σου! Κρητικὸπουλά, ἔμπρός!! Δείξατε πάλι τὴν ἀφθα-στη ἀγάπην στὸ Μέγα Κρητικό.

(ΚΒ' --- 1251)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, σὺς πῆ-ρα γιὰ ἄλλη. Συχωρεστε με. ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ (Δ. Ράλλη)

(ΚΒ' --- 1252)

ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΗ, ΡΙΓΑ, ἔχω ἓνα σωρὸ πολὺτιμα πετράδια, μὴ λείπει μόνο τὸ διαμάντι. Τάχα θὰ τῶβρω σὶά Μ. σας Μ.;

(ΚΒ' --- 1253)

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, Οὐδὲ θερμοτάτῃ ὁπαδὸς ἔ-κείνου τάσσομαι στὸ πλευρό σου. Θέλα

(ΚΒ' --- 1254)

Σὲ ὅσους καὶ ὅσες δὲν εἶχα ἄ-παντήσῃ, νὰ με συγχωροῦν τοὺς στέλλω.

(ΚΒ' --- 1255)

Φίλδα, τί γίνεσαι; ἔχῃ καιρὸ νὰ λάβω γράμμα σου γιὰτί;

(ΚΒ' --- 1256)

Αγαπητὴ ΡΙΓΑ, ἔλαβα εὐχαρι-στῶν τὴν ψῆφον μου τὴν ἔχεις.

(ΚΒ' --- 1257)

Διαβολάκι τῆς Μαζαρίτας, οὐ-δέξω, εἰς αὐτὴν ἢ Καλ... Η-ΤΕΙΡΟΛΗΨ, ἔλαβε τὸ γράμμα μου;—ΣΕΡΑΟΚ ΧΟΛΜΣ, τότε θὰ σοὺ ἀξίσει τὸ ψευδώνυμο πού ἔχεις, ἂν με ἀνακαλύψῃς.

(ΚΒ' --- 1258)

ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ [ΚΒ' --- 1257]

Αποκαλύψῃς Ἀποκαλυπτῶν: Λα-βύρινθος:—Ἄλ. Στεφανίδης, Κολόμβος:—Κων. Πετράκης.

(ΚΒ' --- 1259)

ΖΗΤΩ Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ καὶ ὁ ΑΣΑΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

(ΚΒ' --- 1260)

Αφρόκρῖνον, τὰ ἄνθη δὲν ἀνταλ-λάσσουν Μ. Μ. με ἔγνομα.

(ΚΒ' --- 1261)

Τὸ ὠραιότερο ψευδώνυμο εἶναι τὸ Ἑλλάδας Ἀγκυρία ψηφί-σατέ το.

(ΚΒ' --- 1262)

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.—Εἰς τὴν ΚΒ 1245 ἀντὶ «Μέγας Διαγωνισμοῦ», ἀναγνώσῃτε: «Μέγας Διαγωνισμὸς Γραμματισμῶν».

(ΚΒ' --- 1263)

ΑΔΟΓΟΜΥΤΑ

(ΚΒ' --- 1262)

ΚΑΠΑ, γιὰ τὴν ἈΡΥΓΚΑ καὶ τὸν ΗΤΕΙΡΟΛΗΨ στοιχη-ματίζομε ἀπὸ 100 δραχμὲς κ' ἂν θέλετε ἐλάτε τὴν Τετάρτη σὺς 5 1)2 στὰ γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως, νὰ σὺς τὸ ἀποδείξωμεν.

(ΚΒ' --- 1263)

ΒΕΙΝΟΛΟΥ, ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ Εἰσερχομένη στὸ Διαπλασιόκο-σμο χαιρετῶ ἀπαξάπαντας. Μυτιληνίε, βρεστε με.

(ΚΒ' --- 1264)

Νυχτερίδα

(ΚΒ' --- 1265)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Βραβεῖον Α': Βέρθερος, Β' Τριανταφυλλένια, Γ': Καλαμα-τιανὸ Δουλοῦδι. Ἑταίρος: Βεα-τρίκη, Ἑταίστατης, Δοξομέ-νος Τσολίης. ΑΡΑΤΟΣ

(ΚΒ' --- 1266)

ΡΙΤΑ, εἶςο βεβίαια ὅτι θα ψη-φίσω τὸ ὑπεροχόν, πικρῶτι-κόν, ἀπαράμιλον ψευδώνυμόν σου ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ.

(ΚΒ' --- 1267)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

(ΚΒ' --- 1268)

“ΘΡΙΑΜΒΟΣ,” Ι. ΡΥΘΗΚΕ ΣΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΛΙΟ Π. ΘΕΑΡΟΣ: ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΒΑΡΟΣ: ΒΗΤΑΛΟΦΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤ: ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΘΡΑΚΩΝ ΤΑΜΙΑΣ: ΖΑΚ ΒΕΠΑΡ

(ΚΒ' --- 1269)

ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΒΕΠΑΘΩΜ ΔΑΙΜΟΝΙΟ ΠΝΕΜΑ ΒΕΘΩΡ: ΠΡΙΓΚΗΠ. ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: ΚΟΥΛΑΣΙΜΟΛΟΣ

(ΚΒ' --- 1270)

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΑΘΗΝΩΝ: ΚΕΡΑΥΝ. ΙΠΠΟΤΗΣ ΠΥΡΓΟΥ: ΝΕΑΡΟΣ ΝΤΕΚΤΙΒ ΧΙΟΥ: ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΚΙΑΤΟΥ: ΑΡΑΤΟΣ

(ΚΒ' --- 1271)

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ: Α. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ Παπαρούνα, Παλαβός, Δον Κρο-μυδάκης, Δον Φισουλακης, Ἀρ-γώ, Φράουλα, Μαργαρίτα Τ' νου, Δεκαπενταστής Πρεγκληψ, Ἰουλία

(ΚΒ' --- 1272)

Δάρδα, Κιῶτης Μιχαήλ, Τανούλα Νατσάινα, Παλαμίδον, Φερμουζή. Α' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

(ΚΒ' --- 1273)

Γράψατε σὲ μίαν καλλιτεχνική κάρτα μίαν σκέψιν πρωτότυπην. Θὰ βραβεύσωμεν τὴν ὠριότερην σκέ-ψιν καὶ χωριστὰ κάρτα Προθε-σμια μῆνας Δίσις: Ἀθανάσιον Κόκκινον, Σωκράτους 29, Θεσ-σαλονίκη.

(ΚΒ' --- 1274)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΔΑ ΕΜΠΡΟΣ! Εἰς ΣΑΣ ΘΕΛΟΥΜΕ!!!

(ΚΒ' --- 1275)

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΤ ΣΤΟ ΔΙΑ-ΠΛΑΣΙΟΚΟΣΜΟ, ΧΑΙΡΕ-ΤΩ ΟΛΟΥΣ. ΑΡΧΙΑΔΑΒΟΛΟΣ

(ΚΒ' --- 1276)

Μπαίνοντας στὸ σαλόνι χαιρε-τῶ ὅλους πλὴν τῆς Μαύρης Μάσκας. ΚΕΛΑΥ ΒΕΜΙΣ

(ΚΒ' --- 1277)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ στὸ Δημοψήφισμα θὰ σὲ ὑποστη-ρίξω.

(ΚΒ' --- 1278)

Μαγάρας=Κ. Παναγιώτης. Σαν-σελλάρος=Σ. Δερθενές. Φαια-κικό Διαβολάκι=Β. Βούδλεϋ. Ταβέρης=Γ. Οἰκονομόπουλος. Καρδιογνώστης=Γεωργίου.

(ΚΒ' --- 1279)

ΑΡΧΙΑΔΑΒΟΛΟΣ

(ΚΒ' --- 1280)

[ΚΒ' --- 1271]

ΓΙΑ τὴν ΠΙΣΤΗ τὴν ΠΑΤΡΙΔΑ γιὰ τὴν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΝΑ ψῆφον ΟΛΟΙ ΩΣΤΕ τῆς ΕΛΛΑ-ΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ.

(ΚΒ' --- 1272)

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΣ ΡΙΤΑ ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.; ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΣ

(ΚΒ' --- 1273)

Συμμορία τῶν τριῶν, Εὐχαρι-στοῦμε. Καλλίτερον φῖτε σῖς ...τὰ κεφαλαία σας!!!

(ΚΒ' --- 1274)

Φράουλα, ἂν δὲν γίνῃς μέλος, τὸ στοματάκι σου κλειδί, γι-ατί θάχεις θρησκευτικὴ τιμωρία. Βεατρίκη, Ἐπιτάφῃ, Πα-παρούνα, Πρεγκληψα τῆς Σε-λήνης.

(ΚΒ' --- 1275)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ εἰμαι ὑ-ποστηρικτὴς σου.

(ΚΒ' --- 1276)

ΑΡΧΙΑΔΑΒΟΛΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ Ἀπλόδοξος:—Καλαθάκης, Ἀ-γιοναυπλίτης:—Καρδὸς, Κι-κή=Κωνσταντινίδου, Νέδων=Σαράβας, Ἡβη=Χέμνη, Σκα-ραβαῖος=Κεφαλῆς. Ἀούαα...

(ΚΒ' --- 1277)

Περαιστική, Γαρδένια, Ἰουδήθ, Σπανιόλα, Μπερμπαντάχο, Καμέλια, Καρδιογνώστη, Βεατρί-κη, Κολομπίνα, Πούλια, Ἀφρό-κρῖνον, Θέλα, Ἀτῆς, Τριαντα-φυλλένια, Ρομαντική [κ' ἐγὼ εἰμαι ῥομαντικός] Διάνα, Δανάη, Κίρκη, Ἰνές, Ὀυιενσία, Νεῖλε, Κρολὸττα, Νίτσα, Ἰβόνη, Φρέδο,

(ΚΒ' --- 1278)

Ἀλκη, Ἰουλιανέ, Ἀρη. Δέα, Ἀνθεμῖς, Ξανθή, Φούξια, Ρω-ξάνη, Ἑπαναστάτῃ, Ἑσμεράδα, Πιτσιρίκο, Ἀειδέα, Φιλερηνή, [εἰμαι καὶ ἐγὼ, Στέλλα, χαί!]

(ΚΒ' --- 1279)

Νόρη, Ἀκίλλα, Ὀνειροστάλαχτη, Λακρυστάλαχτη, Ἰππόλυτε, Κι-κή, θέλετε νὰ μοὺ χαρίσῃτε τὸ τετραδίον σας γιὰ τὴ συλλογὴ μου;

(ΚΒ' --- 1280)

Ἀμα λάβω θὰ στείλω κ' ἐγὼ. Τὸ καλλίτερον θὰ βραβεύθῃ.

(ΚΒ' --- 1281)

Ἀράχνη, Μέμφις, Μύγα: Ἰωαν-νίδου, Ὑλνοβάτης: Σχοινίς, Ἰδεώδης Ἑλλήνων: Κωτασιμύ-της.

(ΚΒ' --- 1282)

Αράχνη, Μέμφις, Μύγα: Ἰωαν-νίδου, Ὑλνοβάτης: Σχοινίς, Ἰδεώδης Ἑλλήνων: Κωτασιμύ-της.

(ΚΒ' --- 1283)

ΑΓΚΥΡΑ! Σύμβολον Φιλελευθέρων ΑΓΚΥΡΑ! Σύνθημα ἐλπίδος τῶν νέων διὰ τὴν πρόσδοον

(ΚΒ' --- 1284)

ΑΓΚΥΡΑ!!! Ὀνομα Συλλόγου μας

(ΚΒ' --- 1285)

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ, Θεοῦ Συλλυπητήρια.

(ΚΒ' --- 1286)

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

(ΚΒ' --- 1287)

ΑΜΑΡΑΝΤΕ, ἔχω τέσσαρες μῆ-νες νὰ λάβω γράμμα σου. Γιατί δὲν ἀπαντῇς;

(ΚΒ' --- 1288)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΛΟΞΗΣ

(ΚΒ' --- 1289)

Προκηρῶσσω Διαγωνισμὸν Μ. Μ. Βραβεῖα δὲ: Α' Τίτκι. Β' Μαχὴ τοῦ Βατερόλ. Προθε-σμια μῆνας. Δίσις: Δημ. Θεοβιδό-πουλον, Θίβας. Τζέννυ Μέρρις

(ΚΒ' --- 1290)

[ΚΒ' --- 1283]

Τὸ πρῶτο ξεσπάσμα Γυμνασιόταις=Δ. Κασίπης, Ἀρ-χηγὸς τῆς Φυλῆς=Νίκος Βλά-χου, Δοξασμένη Γαλανόλευκη=Δ. Μεσσαλάς, Χάνι τῆς Γραβιάς=Μ. Ἀλβιζάντου.

(ΚΒ' --- 1284)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ Ρίτα, Ἀφελή Γυμνασιόται, τι-μὴ ἐθεωροῦσα ἐάν λαμβάνα-τε μέρος στὸ Διαγωνισμὸ τῆς Τζέννυ Μέρρις.

(ΚΒ' --- 1285)

Α' ΛΑΡΙΣΑΓΚΑΙ ΑΠΟΚΛΥΨΕΙΣ Κλεφτόπουλο τοῦ 21=Σταμά-της Δελακώτος, Ροδοστά-λαχη Αὐγούλα=Νίκη Κυριακί-δου, Λαρισαῖοι Ἀγκυράκι=Μί-να Σιάπκα, Ἰδεώδης Ἑλλὰς=Βασίλειος Χατζηδημούλης. Στὸ προσεχὲς νέος ἀνακαλύψῃς. Τρε-μετε ὅλοι καὶ ὅλες τὸν

(ΚΒ' --- 1286)

ΕΡΙΓΔΟΥΠΟ ΔΙΑ Καρδιά ὑπὸ Πέτρον, μὴ τυχόν κ' ἔβαλες τὸν Διαγωνισμὸ τῆς Ζωγραφικῆς σου κάτω σὲ καμμιὰ βαρεῖα πέτρον, σὺν κ' αὐ-τῇ πῶχεις στὴ καρδιά σου, καὶ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν σηκώσῃς γιὰ νὰ βγάλῃς τάποταλέσματα; Ἐάν εἶναι ἔτσι τρέξε καὶ φέρε βίντε.

(ΚΒ' --- 1287)

Ὀνειρο τῆς Κύπρου ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΣΣΟ-ΚΑΡΟ (Κάτω ὁ Ἀπόλλων)

(ΚΒ' --- 1288)

Ἀπόλλων, γλάστηκες μετὰ τῆς ἀλάνθαστης ἀνακαλύψεως στοιχηματοῦμεν 100 δραχμὲς ὅτι δὲν εἶμαι Ἰ. Ἀρώνης;

(ΚΒ' --- 1289)

Ἡπειρολήψ Νέρονα: Μάνος Βιράκης), γιὰ-τί ἐδύμωσες, κορη μου; Πιέ-ξὺδὸ νὰ ξεδυμώσῃς!! Ἀούα!!

(ΚΒ' --- 1290)

ΚΟΛΟΜΒΟΣ, ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ Ἔσσερα Κάπα, αὐ ἀνακαλύ-ψῃς σας τέλειαι!! Θὰ γρ-αφοῦν στὴν Ἱστορίαν!!! Σὺς ευχό-μεθα τὴν διάλυσιν!!

(ΚΒ' --- 1291)

ΚΟΛΟΜΒΟΣ, ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΑΒΕΡΗ, Μ. Μυστικὰ σας ἐλή-ψθησαν. Ἀλληλογραφία δέχο-μαι. Στείλετε πρῶτος. Δίσις: Ἀγ-γελίας 1057' περιμένω.

(ΚΒ' --- 1292)

ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ, Στὰ μέλη τοῦ ΘΡΙΑΜΒΟΥ εὐ-χαριστοῦμε γιὰ τό... Ἐκέρασμα! ἀλλά... κάθε πρόγραμμα στὸν καιρὸ του κ' ὁ Κολοῦζὸν Αὐγουστοῖ!! ναί;

(ΚΒ' --- 1293)

Τὰ ψευδώνυμα τοῦ Συλλόγου ὁ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΒΕΑΤΡΙΚΗ

(ΚΒ' --- 1294)

ΟΝΕΙΡΟΣΤΑΛΑΚΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΘΡΑΚΩΝ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣ. Τ. ΣΕΛΗΝΗΣ Ψῆφοι, ἐξησφαλισμένοι 240!

(ΚΒ' --- 1295)

Ἐμπρός «Διαπλασιόπουλα» Πε-ριμένουμε ὑποστήριξιν. Ἰδιαιτέ-ρω ἀπὸ τοὺς πατριώτας καὶ τοὺς φίλους μας!...

(ΚΒ' --- 1296)

ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ! ΕΜΠΡΟΣ ΨΗΦΟ ΠΑΙΝΑ!

(ΚΒ' --- 1297)

Φιλέρημ, ἐστεῖλα εὐχαριστῶν-τας γιὰ τὴν πρότασίν σου Ἀνδριμένη Πασχάλη, τὸ ἴδιο εὐχαριστοῦντας. Ὀνειρο τῆς Κύ-πρου, Βάλαμο Πανσίπνο.

(ΚΒ' --- 1298)

Φιλέρημ, ἐστεῖλα εὐχαριστῶν-τας γιὰ τὴν πρότασίν σου Ἀνδριμένη Πασχάλη, τὸ ἴδιο εὐχαριστοῦντας. Ὀνειρο τῆς Κύ-πρου, Βάλαμο Πανσίπνο.

(ΚΒ' --- 1299)

Φιλέρημ, ἐστεῖλα εὐχαριστῶν-τας γιὰ τὴν πρότασίν σου Ἀνδριμένη Πασχάλη, τὸ ἴδιο εὐχαριστοῦντας. Ὀνειρο τῆς Κύ-πρου, Βάλαμο Πανσίπνο.

(ΚΒ' --- 1300)

Φιλέρημ, ἐστεῖλα εὐχαριστῶν-τας γιὰ τὴν πρότασίν σου Ἀνδριμένη Πασχάλη, τὸ ἴδιο εὐχαριστοῦντας. Ὀνειρο τῆς Κύ-πρου, Βάλαμο Πανσίπνο.

(ΚΒ' --- 1301)

Φιλέρημ, ἐστεῖλα εὐχαριστῶν-τας γιὰ τὴν πρότασίν σου Ἀνδριμένη Πασχάλη, τὸ ἴδιο εὐχαριστοῦντας. Ὀνειρο τῆς Κύ-πρου, Βάλαμο Πανσίπνο.

(ΚΒ' --- 1302)